

HET SAPRI SCHANDAAL

HET SAPRI SCHANDAAL

- maffia in de bouw -

KOEN VAN DOREMAELE

Schrijver: Koen van Doremaele
Coverontwerp: Bart Terken, Koen van Doremaele
ISBN: 9789463672061

© Koen van Doremaele

“Niet alles is altijd wat het lijkt,
ook buiten carnaval dragen mensen soms maskers.”

PROLOOG

“Hard genoeg zo?” schreeuwde de man. Zijn barre stem oversteeg het geluid van de golven. Het regenseizoen begon ijzersterk, met hondenweer. De steiger waar de zes mannen op stonden had moeite om de woeste golven te weerstaan. Elke golfinslag veroorzaakte een krakend geluid in de stalen steiger. De palen bewogen zoveel dat de roest er bijna van afsprong.

“Ach, verroest! ’t Kan me wat, hij gaat erin!” was het geïrriteerde antwoord van de leider. Na ruim een uur in de kou op deze verlaten steiger, was hij er klaar mee. Graag had hij de spanning nog even opgevoerd, om de zenuwen te prikkelen, maar in deze storm had hij daar geen trek meer in.

Achter hen was het donker, er waren alleen een paar rode lichten te zien. Nee, het was geen hoerenbuurt waar ze stonden. De rode schijnsels markeerden de toppen van de silo’s in de haven. De steiger was onderdeel van een van de havenbedrijven en was verlaten. Ze wilden zo min mogelijk aandacht trekken, zowel vanavond als in de komende tijd. Voor een van hen was deze aandacht echter niet meer van belang, voor de andere vijf wel.

De wind trok nog harder aan, waardoor de regen hun gezichten nu trof als keiharde hagelstenen. Ze gingen er niet vrolijker van kijken. “Zo voelde mijn motorkap zich dus toen ik die gisteren met de hogedrukspuit reinigde,” dacht een van hen. Er klonk gekreun aan hun voeten. Het was de dikke man.

“Hij zal wel dorst hebben!” grapte een van de mannen. De anderen lachten hard.

“Drinken krijg je nog genoeg vriend...zeewater, met liters tegelijk!” zei de leider. Geen van de mannen had nog de behoefte om wat te gaan drinken met hem. Gezellig was het nooit geweest en het vertrouwen in de dikke man was al lang geleden weggeëbt. Dat had hem de das om gedaan. Overigens was het maar de vraag of er een das bestond die om zijn dikke nek kon.

“Genoeg geluld. Let’s do it!”

Twee man tilden hem nu aan zijn bovenbenen op, twee man aan zijn schouders. De dikke man zat met handen en voeten gebonden, geknield en vooruitkijkend in de richting van de woeste golven. Onder hem zag hij het gitzwarte water, met schuimende golfkoppen. Hij schatte de diepte tot het water in op een meter of vijf, misschien zes. Belangrijker was de diepte onder water, die kon hij helaas niet inschatten.

Drie uur geleden was hij gedwongen als een hond te gaan zitten, in een kist...gevuld met beton. Inmiddels was datzelfde beton uitgehard. De dikke man zag dat de leider dit wist en geen zin had om nog langer op deze steiger te staan. Tegen beter weten in hoopte de dikke man dat het cement zich misschien nog zou ontmengen zodra hij in het water belandde. Gelukkig kriebelde het in elk geval niet meer zo erg tussen zijn tenen als een uur geleden.

“Bedankt voor het lachen...de groeten!” zei de leider en klopte de kleinste van de vier mannen op de schouder. Staand op een meter van de rand keek hij toe hoe ze de dikke man optilden en in de golven wierpen. In eerste instantie had zijn dikke lichaam de overhand, vervolgens trok het gewicht van de betonnen plaat de zwaartekracht naar zich toe en zag je de overmaatse huid van zijn dikke nek uitgerekt worden. Het was een lelijk gezicht, maar dat had die dikke altijd al gehad.

Het totaalpakket van ruim hondervijftig kilo, waarvan honderdentien voor conto van de man, maakte een platte klap in het golfdal. Onmiddellijk sloeg er een golf overheen.

Met z'n vijven keken ze het lichaam na. Vervolgens richtten de ogen van de vier tillers zich naar de leider. Die keek hen stuk voor stuk aan, sloeg daarna zijn ogen een seconde toe en knikte. Het was goed zo.

Zes meter was het geweest, een valtijd van krap drie seconden. Isaac Newton had het als uitvinder van de zwaartekracht niet beter kunnen uitcijferen. De tijd dat hij de bodem zou bereiken was nog twaalf seconden extra, vanwege de remmende werking van het water. Hij bevond zich dan ruim acht meter onder water, voldoende om te voorkomen dat zijn lichaam geraakt kon worden door een afmerende boot. De leider had ooit eens in een film gezien wat voor een bende een uit elkaar geperst lichaam gaf, zelfs ónder water. Onopvallend was zijn verdwijning dan ook niet meer. Vandaar dat ie gekozen had om hem af te laten zinken als een hond, met handen en voeten in beton gestort. Deze houding sierde de dikke man, het was tenslotte ook hoe die zich gedragen had. Een hond was het geweest, de hufter.

Ondertussen hobbelde de Toyota HiAce voort over het verlaten bouwterrein. In de verte waren de rode lichten nog te zien. In de auto zaten de vijf mannen die wél lopend en levend van de steiger afgekomen waren. De twee oudsten zaten voorin, in de laadbak de andere drie, gefocust op hun telefoon. Vermoedelijk hun facebook een update geven of domweg wat in de rondte aan het internetten.

Het was bijna middernacht en de bouwkeet die ze naderden was verlaten, de plek waar het drie uur eerder was begonnen. Er brandde nog slechts twee lichten: één bij de entree en één in een kamer waar van buitenaf de grote puinzooi erbinnen al te zien was.

De lichten van de Toyota doofden, waarna de drie mannen een voor een uit de laadbak stapten. Terwijl de derde uitstapte barstte hij zo hard in lachen uit dat ie van het afstapje gleeed, z'n evenwicht verloor en voorover gestrekt ging in de modder. De oudste man kon zijn lach niet inhouden bij het zien van dit gestuntel, evenals de chauffeur. De twee keken elkaar aan, lachten, schudden hun hoofd en genoten.

“Gaaf ie lekker?” riep de oudste, boven het kletterende geluid van de hagelstenen uit.

“No worries bro!” Hij had zijn hoofd inmiddels weten op te tillen en stond weer op z'n benen.

“Wat gebeurde er?”

“Ja, beetje stom...ken je die grap van die man die bij de dokter komt? En dat die dokter dan zegt dat die vent het ook zelf op moet ruimen. Nou ja, die hoorde ik dus vorige week en ik begreep er niks van. Totdat ik op dat afstapje sta en ‘m opeens snap!”

“Hahaha! Beter laat dan nooit hè!” zei de oudste lachend.

“Ja...haha...beter laat dan nooit ja...” zei de ander, terwijl ie de modder nog uit z'n ogen en oren probeerde te peuteren.

“Ok, kom op, laten we naar binnen gaan, we hebben nog wat schoon te maken...” De oudste nam het voortouw, de anderen volgden gestaag. Hij liep direct door naar de kamer met de puinzooi. Bij binnenkomst bleef hij alert dat hij niet in dezelfde bak stapte als de dikke man, die nu de onderwaterfauna aan het observeren was. Hij deed na de deur direct een stap naar links, om uit te wijken voor het betonbad dat voor hem stond. “Wat een bende...” mompelde hij.

In de kamer van vier bij drie meter stond schuin voor hem een soort bad, maar heel schoon was de gebruiker er niet van geworden. Gemaakt van vier houten planken, in een rechthoek van één bij twee meter, tien centimeter hoog. Ruim voldoende om het als struikelgevaarlijk te beschouwen. En struikelen was er ook gebeurd. De dikke man was naar de kamer geroepen, onder het mom van een laatste klusje voor die dag. De kamer was het kantoor van de oudste man, die op dat moment de leiding had in de keet. Hij had de onvoorwaardelijke steun van de vier andere mannen. Samen probeerden ze onopvallend controle te houden op wat er gebeurde binnen en buiten de keet. Na enkele incidenten was het tijd geweest de dikke man tot de orde te roepen.

“Elefante!” hadden twee van hen door de keet geroepen, waarna de dikke reageerde op zijn bijnaam. Hij had liever een andere bijnaam gehad, maar met bijnamen heb je het nu eenmaal niet voor het kiezen.

“Que pasa? Wat is er?” antwoordde Elefante.

“Kun je hier naartoe komen, we zitten met een klein probleem...jij kunt ons vast wel helpen...” riep de jongste van de twee schreeuwers.

“Ok, no problema, ik kom eraan,” zei Elefante terwijl hij naar de bewuste kamer liep. Sloffend maakte hij zijn weg naar de kamer, te lui en te moe om zijn voeten op te tillen. Hij was niet van het type dat liever lui dan moe was, hij was het gewoonweg allebei. Moe van het dag in dag uit moeten bewegen van al dat overbodige lichaamsgewicht. En lui vanwege de Griekse wortels van zijn vader. Niet dat zijn vader van Griekse komaf was, maar de wortels die de beste man altijd van de markt meenam kwamen uit Griekenland. Het caroteen van die wortels had een luimakend effect op zijn gestel. Dat hield hij zichzelf maar voor althans, want het kon toch niet liggen aan zijn eigen mentaliteit?

De twee jongens die hem zojuist hadden geroepen stonden bij de deur te wachten, één aan elke zijde van de deuropening. De deur stond op een kier, net niet groot genoeg om iets van de inhoud van de kamer te kunnen zien. Elefante zette zijn potige hand tegen de deur en duwde die open, het ging moeizaam. Alsof er aan de andere kant een soort weerstand was die hem belette de deur makkelijk te openen. Hij duwde harder. Tot plots de weerstand verdween. Topzwaar als hij was, raakte het torso van Elefante in een versnelling, met een fraaie tuimeling als gevolg. Hij probeerde nog te corrigeren door zijn rechtervoet naar voren te plaatsen. Op dat moment zwaaide de deur volledig open en bij het inzetten van zijn corrigerende stap, zag hij een grijs bad voor zich opdoemen. Zijn tuimeling vorderde snel, maar volgens de hand die hij in zijn rug voelde was dat nog niet snel genoeg. De hand gaf hem nog wat extra voorwaartse kracht. Drie seconden later zat Elefante geknield in het tien centimeter diepe bad. Voor verdrinken was hij niet bang, althans...nog niet.

Waar hij wel bang van werd waren de spanbanden die vliegensvlug over hem heen werden geslagen. Zowel links als rechts zag hij twee mannen druk in de weer om hem vast te binden aan zijn bad. Het beton in het bad verhinderde hem ervan weerstand te bieden tegen deze vier. Het was al een tijdje niet meer vloeibaar. Momenteel was het een kleverige substantie die zijn handen, knieën en voeten vacuüm zoog. Elefante probeerde nog aan het vacuüm te ontkomen, maar het mocht niet baten, de dikke brei was te sterk.

“Geen sterfbed voor jou Elefante, alleen een sterfbed...groter dan je denkt...” zei een stem rechts van hem.

Zijn bureau was een puinhoop, maar dat deed hem nu even niet. Momenteel ging zijn aandacht volledig uit naar de zielige gestalte in het betonbad. Elefante zat geknield voor zijn bureau, met handen en voeten gebonden aan zijn eigen bad. Het beton was al in een vergevorderde fase van verharding, hard genoeg om hem dadelijk te transporteren naar zijn eindbestemming.

“Klaar!” zeiden de vier mannen die Elefante hadden vastgebonden. Alle vier keken nu naar de leider, de man die ze altijd volgden, waar die ook naartoe ging. De leider keek tevreden.

“Elefante, bedankt voor je zogenaamde hulp. Je hebt hard gewerkt de laatste tijd, een periode van rust lijkt me welverdiend voor jou. Denk je niet?” zei de leider. Hij was opgestaan vanachter zijn bureau en stond nu voor de dikke man.

“Wat?!” riep Elefante. “Wat bedoel je? Waar heb je het over? Welke hulp? En waarom heb je me hier ingeduwd?”

“Zoveel vragen, zoveel antwoorden Elefante. Ik denk dat jij zelf het antwoord op het meeste van die vragen al weet. Trouwens, niemand heeft jou hierin geduwd, we hebben allemaal kunnen zien hoe jij zelf je balans verloor.”

“Ga je lekker! Haal me hier als de donder uit man! Wat heb ik jou misdaan?!” beet Elefante hem toe.

“Mij misdaan? Hmm...laat me even denken. Wat heb je mij níet misdaan kan ik je beter vragen,” reageerde de leider rustig. Hij zat nu geknield voor het bloeddorlopen gezicht van Elefante, greep zijn kin en keek hem strak in de ogen.

Elefante wist heel goed dat hij te ver was gegaan. Hij had een risico genomen en de hoop gehad dat de man, die nu voor hem zat, hem niet door zou hebben. Helaas pakte dat verkeerd uit. Onwetend van wat hem nu wachten stond, werd hij almaar zenuwachtiger. Het zweet spoot uit zijn voorhoofd en zijn neus jeukte, maar krabben zat er voorlopig niet in.

“Maar...maar...” stamelde Elefante, die zich niet goed raad wist met de strakke, doordringende blik in de ogen van de man voor hem.

“Geen maar, Elefante. Het is mooi geweest. Je hebt je kans gehad, genomen en verloren,” waarbij de leider ondertussen enkele foto’s op de vloer wierp. De foto’s waren een verrassing voor Elefante, die had hij niet verwacht. Hij had deze nieuweling onderschat. Zijn neus begon nog erger te jeuken.

“Hou je van vis?” vroeg de leider aan hem.

“Uhm...ja...hoezo?”

“Ok, mooi. Dan wordt het vis voor jou. Tijd voor wat beweging, in de benen jongens!” riep hij tegen de vier jongens, die hem in de benen vastgrepen en naar de Toyota brachten. De leider sloot de deur van de kamer en liep achter hun aan.

“Vis kon ie krijgen die dikke! En beweging ook, maar alleen in een neerwaartse spiraal!” dacht hij bij zichzelf. Elefante had hem op de proef gesteld en dat had ie beter niet kunnen doen. Hij stapte in de Toyota en met z'n zessen reden ze richting de rode lichten van de silo's aan de andere kant van het bouwterrein.

En nu stonden ze weer in zijn kantoor. Vóór hem lag het restant van het betonbad. Ze hadden het bad op een plastic folie gezet, zodat het niet aan de vloer zou hechten. Ook zou dan niet het halve kantoor onder het cement zitten, wat helaas niet gelukt was. Door de weerstand van Elefante tegen het vastbinden waren in de hele kamer cementresten terug te vinden. De vier anderen waren al begonnen dit op te ruimen. Zelf liep hij de kamer uit, nam plaats op een van de andere bureaus en liet de opruimactie van Elefante even op zich in werken.

Nog geen half jaar was Nonius aan het werk op deze bouwplaats. Als eigenaar van bouwbedrijf Conti Costruzione. Onder die dekmantel was hij althans aangesteld. Hij was de materieelchef van de bouwplaats. Het was zijn taak ervoor te zorgen dat iedereen op de bouwplaats de beschikking had over betrouwbaar en goed werkend materieel, zoals hijskranen. En als er problemen waren, dan lostte hij die op. Goedschiks of kwaadschiks. Hij staarde naar zijn handen. Links en rechts zaten nog wat cementresten onder zijn nagels. Handen waarmee hij het probleem Elefante had opgelost.

Zijn tomeloze drang naar avontuur had hem hier naartoe gelokt. Naar deze bouwplaats. Of beter gezegd: puinhoop! Meer dan ooit was hij op zijn hoede. Het was onbekend en leugenachtig terrein. Hij had deze klus onderschat. Ernstig onderschat. Gelukkig waren zijn vier broers bereid geweest om hem te helpen. Net als zijn geliefde Giselle.

Zij was zijn rustpunt, altijd al geweest. Zelf liep hij met een hoofd vol plannen en ambities, terwijl zij daar wars van was. En waar ze op dat gebied een rustpunt voor hem bood, bracht ze hem net zo hard over zijn toeren op dat andere vlak, haar onmetelijke aantrekkingskracht. Telkens als Nonius aan haar dacht, was er even geen plaats voor andere gedachten in zijn hoofd. Wanneer hij dacht aan haar machtig mooie lijf, haar perfect op elkaar aansluitende benen en billen, haar lange stijldonkere haar tot over haar schouders en haar grenzeloos diepe groenbruine ogen.

Ogen die niet koud door je heen keken, maar louter warmte en passie uitstraalden...hij voelde de spanning zich opbouwen in zijn lichaam...

“Nonius! Hé! Sta je weer lekker te dagdromen! Hé! Ben je klaar?”

“Huh? Wat? Waar...oh...uhm...ja!” antwoordde Nonius, zojuist abrupt ontwaakt uit zijn gedachten.

“Klaar? Ok, broek omhoog dan,” zei de jongste van zijn vier broertjes.

“Huh, wat bedoel je?” zei Nonius, nadat hij naar zijn broek had gekeken, zag dat die op de juiste hoogte zat en concludeerde dat hij die niet omhoog hoefde te trekken.

“Geintje Noon,” reageerde zijn jongste broertje en knipoogde. Hij en de andere drie broers stonden te lachen, ze hielden van die heerlijk flauwe grappen. Nonius had nu door dat hij in de maling was genomen en lachte ook. Voor hem stonden zijn vier broertjes, elk met een afvalzak in handen. De restanten van het betonbad waren keurig opgeruimd en zijn kamer zag eruit als nieuw. Bijna te nieuw. Bijna opvallend nieuw. Dat was dan ook het enige dat op kon vallen, want niets in de kamer of nabijheid wees nog op sporen naar Elefante. Nonius was tevreden, hun actie was gesmeerd verlopen.

“Bedtijd broertjes,” sloot Nonius hun samenzijn in de keet af. Hij liep naar de Toyota, de afvalzakken dumpten ze onderweg nog wel ergens in de goot. Het zou een laatste eerbetoon aan Elefante zijn, die door zijn eigen onderschatting ook in de goot was beland. Maar Nonius wist dat niet iedereen blij zou zijn met dit eerbetoon...

“Heb jij die Elefante nog gesproken?”

“Ik? Nee, niets van gehoord.”

“Hmm, ik maak me zorgen. Normaal laat die bolle op z'n minst elke twee dagen wel iets van zich horen.”

“Bel hem anders eens.”

“Ik ben al bezig...”

...geen gehoor...

“Niets. Zijn telefoon is uitgeschakeld als ik die computerstem van de centrale moet geloven.”

“Raar. Hij heeft zijn telefoon altijd aan staan. Overal waar hij gaat, zie je hem lopen met dat ding.”

“Dit voelt niet goed...”

“Relax. Laten we het nog een dag afwachten. Of twee. Als we dan nog niks hebben gehoord, gaan we er werk van maken.”

“Goed, laten we dat doen.”

“Jij nog wijn?”

“Ja, lekker. Doe maar wat roods.”

De wijn werd ingeschonken en het gesprek tussen de twee Italiaanse mannen stopte. Ze staarden voor zich uit over het zwembad, van een villa ergens aan de kust van Reggio Calabria, Zuid-Italië.

Beiden hadden een slecht voor gevoel over het niet kunnen bereiken van hun informant. Niet dat ze hem zo liefhadden, maar Elefante wist veel van hen en hun activiteiten. Die informatie mocht niet in verkeerde handen vallen.

I

Zeven maanden eerder...

“Giselle, wat ben je aan het doen?” vroeg Nonius haar.

“Nog niets, maar ik ga dadelijk de stad in...pindakaas halen,” antwoordde ze.

“Pindakaas? Wat vind je van pizza?”

“Pizza? Met zo'n dikke vette Amerikaanse pizzabodem zeker? Neuh, niet voor mij. Sorry Noon.”

Nonius keek er niet van op, ze zaten op de Kaaimaneilanden en hadden hier nog geen pizza gevonden die niet doordrenkt was van het vet en de kaas. De Kaaimannetjes hadden het van de op vet beluste Amerikanen afgekeken en voorzagen hun gerechten het liefst van een goeie dosis vet en kaas. Nou ja, goeie dosis...voor de portemonnee van de kaasleverancier, maar niet voor degene die het gerecht at.

“Nee, niet zo'n dikke vette, je weet dat ik die dingen alleen nog gebruik om het oliepeil van de auto mee te vullen. Ik bedoel een echte pizza, uit Italië!”

“Italië? Wil je die laten bezorgen? Die is toch nooit in dertig minuten hier op dit eiland?” vroeg ze verbaasd.

Giselle had gelijk wist Nonius. Je hield haar niet zomaar voor de gek.

“Je hebt gelijk Giselle, dus laten we 'm zelf gaan halen. Pak je zonnebril, tandenborstel en slippers. We gaan uit eten, in Italië!”

Giselle was blij, Nonius had haar gelijk gegeven. Anderzijds wist ze niet zo goed waar Nonius op doelde met naar Italië gaan. Desalniettemin volgde ze hem blind, ook al zei hij soms rare dingen.

“Leuk! Maar wacht even. Voordat we gaan, pakken we er nog eentje,” zei ze met een guitige glimlach.

“Je hebt wederom gelijk Giselle. Barman! Twee stuks, rapido per favore!” waarmee Nonius nog twee shots tequila bestelde. Giselle en Nonius schoven de inhoud van het glas achter in hun keelgaten, genoten nog even van de prettige uitwerking van de alcohol, namen plaats in de gereedstaande taxi en...stapten twee seconden later weer uit.

“We hebben meer nodig,” zei Nonius.

De barman kwam al aangerend met het restant van de tequillafles.

“Nee, niet die...of nou ja, doe die trouwens ook maar inderdaad,” hij greep de fles vast en nam een slok.

“Giselle, luister,” zei hij, waarna ze licht tollend van de tequilla voor hem bleef staan. “Pak nog maar wat extra naaldhakken uit de kast, we gaan iets langer dan een weekend...”

Nonius slingerde zijn eigen weekendtas over de schouder en liep richting de kluis. “Pak even drie koffers voor ons,” riep hij ondertussen naar de barman. Die keek verbaasd, begreep niet helemaal wat er in het afgelopen uur allemaal gebeurde met zijn baas. Desalniettemin ging hij de koffers halen.

“Wat ben je van plan Noon...?” vroeg Giselle hem met doordringende blik. Hij gooide het laatste restant van de kluis in de koffer, pakte met zijn handen haar heupen en keek haar doordringend aan.

“Goeie vraag Giselle. Nou, om heel eerlijk te zijn...ik mis de uitdaging. Het leven is hier rustig, een beetje té rustig Giselle. En die gefrituurde kaaiman- en krokodillenbillen komen me de neus uit. Kijk om je heen Giselle, wat zie je hier?” het was een retorische vraag. Hij gaf haar geen tijd om te antwoorden en pakte een zwart-wit foto uit zijn kontzak. Er stond een rijtje Italiaanse maffiosi op afgebeeld, allemaal strak in pak, met een sterke uitstraling.

“Giselle, dit hier,” en hij wees op het strand voor hem, “dit is de tweede divisie. Kijk naar die paar kleine criminelen, kruimeldieven zijn het, ze hebben geen greintje winnaarsmentaliteit, nul ambitie. Er hangt zelfs een vlag van luiheid over ze heen. En kijk naar deze foto, dit zijn winnaars, de grote jongens. Deze gasten spelen in de champions league van de maffia!”

Hij hield even pauze in zijn relaas en dacht terug aan wat er gisteren door zijn brein ging. Ruim vier jaar geleden was hij vertrokken uit Nederland en was beland op de Kaaimaneilanden, in het hartje van de Cariben. Hij stichtte er zijn monopolie, maar niet zonder slag, stoot of moord. Als het wel allemaal zo makkelijk was gegaan, had men er tenslotte ook geen boek over geschreven. Maar da's een ander verhaal. *

Het was het waard geweest. Zowel hijzelf als de inwoners waren beter af nu. Hij was blij om de Kaaimannetjes te zien lachen en genieten.

Zijn monopolie had een strandtent als hoofdkwartier, hij noemde het de Castello Conti. Het was een begrip in de Cariben geworden, met shuttle- en veerpontdiensten vanaf alle omliggende eilanden.

* 'Nonius': bestsellerroman, komische thriller, verhaal van een jonge man die de macht wil grijpen op de Kaaimaneilanden. Briljant boek met humoristische (voet)noot! Aanrader. Staat los van de avonturen in dit boek.

Overdag was George Town, de hoofdstad van het eiland, de grootste stad. Maar tijdens de nachtelijke uren verzamelden complete volksstammen zich bij zijn strandtent. De enige vraag die hem restte was: is de Castello Conti nu zo groot of zijn de Kaaimaneilanden zo klein?

Onbewust wist hij het antwoord. De status van zijn strandtent was ongeëvenaard en met een klein beetje fantasie en sjeu was het te vergelijken met een heus maffia-onderkomen. Zoals Italiaanse maffiosi in het nieuwe Amerika ooit waren gestart met hun zaken te regelen vanuit pizzeria's en pastarestaurants.

Maar het grootste eiland van de Kaaiman-archipel, met de bijster originele naam Grote Kaaiman, was niet groot genoeg meer. Hij kon zijn grenzen niet meer verleggen, een van de kenmerken van een eiland weliswaar. De magie van het eiland was eraf voor hem. Afgezien van die paar kitesurfsters die voorbijvlogen, vond hij het eiland net zo aantrekkelijk en plat als een fotomodel met anorexia.

En misschien had zijn drang om van het eiland te vertrekken ook te maken met de interesse die Interpol, MI-6 en de CIA in de Grote Kaaiman begonnen te tonen. Daar was hij zelf in elk geval van overtuigd. Gelukkig was hij niet paranoïde of achterdochtig.

“Giselle, waarom zou ik in de tweede divisie blijven spelen als ik in de champions league mee kan doen?”

“Maar die gasten zijn levensgevaarlijk Nonius!” reageerde Giselle met grote ogen en verheven stem. “Waarom zou je dat willen?!”

“Ok, daar heb je gelijk in Giselle, maar luister even...die gasten hebben tal van zeden en moorden gepleegd de afgelopen jaren. Ze maken iedereen het leven zuur! Het is tijd om ze een sigaar uit eigen doos te geven.”

“Ja...maar...kan de politie dat niet doen?”

“Die wordt door hen betaald, dus die kijken liever de andere kant op.”

“Tsjonge, ik kan je zeker niet meer op andere gedachten brengen hè...”

“Nee, dat lukt je niet Giselle, sorry...maar er zit ook een voordeel voor jou aan!”

“Oh! En dat is?” vroeg Giselle snel.

“Jij houdt toch zo van wijn?”

“Ja...”

“Nou, in Italië barst het van de wijngaarden, de beste van de wereld liggen er! Helaas zijn er enkele maffiosi die de plaatselijke wijnboeren daar onderdrukken. Het is haast slavernij, die boeren hebben recht op een beter leven.”

“Wow...da’s vredelievend van je, je lijkt wel Robin Hood, zo ken ik je helemaal niet...”

“Ik was ook nog niet klaar met mijn verhaal,” grijnsde hij, “want terwijl er straks stevig in die maffiapot geroerd wordt, zal er ook een groot wijnimperium ontstaan. En die handel in wijn, of ‘vino’ zoals ze dat daar zo lekker romantisch zeggen, zal volledig gecontroleerd worden door...”

“Nonius!” riep Giselle luid en enthousiast. “Of kan ik beter zeggen...Vínonius!”

“Haha jazeker, mooi gevonden!” complimenteerde hij haar.

Er was een stilte gevallen. Samen stonden ze nu naast de bar. Voor hen lag het strand, het door velen zo geroemde strand van zijn eigen Castello Conti. Verdeeld over een breedte van meer dan tweehonderd meter lage bosjes mensen, te genieten van de zon en hun cocktails. Ze werden geflankeerd door rijen van perfect groene palmbomen en de vrolijke serveersters die voor Nonius werkten. Aan het eind van dit parelwitte strand lag de natuurlijke grens van azuurblauw water dat licht golvend in de richting van het strand bewoog. Het uitbundig gelach, de blijde gezichten op het witte zand en het vrolijke gegil vanuit het water maakten dit uitzicht perfect.

“Dit is eigenlijk perfect hè,” zei Nonius tegen Giselle, die dromerig ja knikte.

“Klopt Nonius, klopt als een bus vol Japanners. Weet je zeker dat je dit achter je wilt laten voor die gladde Italianen?”

“Yes, honderd procent zeker Giselle. Alles houdt een keer op.”

“Ok, dan is het goed. Ik volg jou Nonius, waar je ook naartoe wilt.”

“Dankjewel Giselle,” reageerde Nonius opgetogen. Hij was blij dat Giselle openstond voor zijn nieuw bedachte avontuur, hij had haar nodig, ze was zijn rustpunt. Hij zou dit strand ook zeker gaan missen. Het was een mooie plek, eentje waar je zo dertig jaar van je leven weg kon slijten. Om er vervolgens achter te komen dat er niet zoveel gebeurd was in die dertig jaar.

“Nonius! Nonius! Wacht even!” doorbrak de barman abrupt zijn gedachten.

“Je moet oppassen. Het zijn sluwe vossen Nonius.” Hij had de zwart-wit foto zien liggen op de bar en een deel van het gesprek gehoord.

“Waar moet ik voor oppassen?” vroeg hij de aan voetbalverslaafde barman.

“Ze spelen catenaccio Nonius, het is een soort kat en muisspel, ze winnen er altijd mee. Zodra de wedstrijd is begonnen geven ze je de indruk dat jij sterker bent dan zij. Ze gaan achterover hangen, alleen maar verdedigen en laten jou al het werk doen. Ze laten je denken dat je beter bent, dat het wel goed komt en dat jij degene bent die de wedstrijd gaat winnen.”

“Klinkt goed, een wedstrijd winnen is nooit verkeerd toch?”

“En daar ga je de mist in! Je denkt nu precies wat zij willen dat jij denkt. Mentaal denk jij de wedstrijd al bijna gewonnen te hebben en precies op dat moment worden ze vlijmscherp! Hun bikkelharde verdedigers, die werkelijk alles onder je voeten vandaan schoffelen en tackelen, doen er nog een schepje bovenop. Je verliest de bal voor heel even en daarna de controle. Vervolgens rennen ze keihard over je heen. Daar waar jij altijd de controle over de wedstrijd dacht te hebben, staan zij opeens met zes man voor je goal, terwijl jij er maar met vieren staat.”

“Da’s niet best...”

“Nee, alleszins! In de tijd dat jij net hebt beseft dat je in de luren bent gelegd, leggen zij aan voor een genadeloos schot, waarvan je alleen maar kan hopen dat het niet in je goal beland. Italianen zijn meesters in dit spel. En het leuke voor hen is dat jij zelfs bij een verlies nog denkt dat je het wel goed hebt gedaan en altijd de controle had. Niets is minder waar! Al die tijd hebben ze je een vis voorgehouden en op het moment dat je terug thuis bent, blijkt die vis hartstikke rot te zijn en de geur krijg je niet meer uit je huis.”

“Mooi verhaal, waar heb je dit geleerd?”

“Op tv Nonius. En ze winnen altijd met 1-0...precies voldoende, meer dan dat vinden ze zonde van de energie.”

“Wat? Anal?!” zei Giselle terwijl ze enthousiast opveerde.

“Haha! Even wachten seniorita, hij is nog bezig met een verhaal.”

“Dat was het eigenlijk wel Nonius.”

“Ok, dankje voor je advies,” antwoordde hij en draaide zich om naar Giselle.

“Wat zei je net ook weer Giselle?” vroeg Nonius haar met een kwinkslag en pretoogjes. Ze gingen er vantussen, de daad bij het woord voegen.

Een klein uur later, beiden languit liggend en starend naar de heldere hemel, had Nonius een grijns van oor tot oor op zijn licht verbrande gezicht. De weg naar zijn monopolie op de Kaaimaneilanden was slechts voorspel geweest, hij ging nu voor de grote daad. En met hém ook die gladde Italianen en hun catenaccio.

Giselle lag naast hem, te genieten van de grijns op zijn gezicht. Ze zag dat hij gelukkig was met hetgeen hij nu weer had bedacht. En ze zag ook dat hij in gedachten de uitwerking van zijn plannen al voor zich zag.

“Italië gaat het warm krijgen,” dacht ze, “en ik ook!” waarna ze nog een keer boven op hem rolde en hem verliefd aankeek. Nonius beantwoordde haar glimlach, legde zijn handen op haar perfect ronde billen, sloot zijn ogen, zij die van haar en de sterren hadden het nakijken.

II

“Twee tickets naar Bari, Italië, alstublieft.”

“Extra beenruimte meneer? Er zijn nog plaatsen bij de nooduitgang,” vroeg de behulpzame receptioniste van het Owen Robert International Airport op de Grote Kaaiman.

“Nee, dankuwel,” antwoordde Nonius beleefd. Op de vluchten die hij samen met Giselle aflegde koos hij bewust niet voor extra beenruimte. Het maakte de vlucht intiëmer. Giselle vond de kleine beenruimte geen probleem, zelfs niet al moest ze twaalf uur boven op Nonius zitten.

“Hoe lang duurt die vlucht eigenlijk mevrouw?” vroeg Nonius.

“Mevrouw?!” reageerde ze. “Zeg maar Tanya. Ik ben laatst nog bij uw strandtent geweest, wat een heerlijke cocktails!”

“Aha, dankjewel Tanya. Leuk om te horen dat het je goed befallen is,” reageerde Nonius attent, ook al was ze niet de eerste die er een leuke tijd had gehad. En ze zou ook zeker niet de laatste zijn.

“Geen dank meneer Nonius. Uw vlucht duurt een kleine eenentwintig uur.”

“Eénentwintig uur?! Nog even over die extra beenruimte hè...”

“Wilt u alsnog gebruikmaken van de plekken bij de nooduitgang?” vroeg Tanya ad rem.

“Ja, graag. Eénentwintig uur zie ik toch wel als een noodgeval.”

“Ok. Geregeld. Twee plekken naast elkaar op rij veertien,” bevestigde ze.

“Dankje Tanya en tot snel,” sloot Nonius het gesprek af. “Dadelijk even de barman een bericht sturen dat hij een extra cocktail voor Tanya klaarmaakt,” dacht hij, en mompelde verder. “Dan maar wat minder intimiteit tijdens de vlucht, er zijn grenzen en eenentwintig uur opgevouwen zitten in een vliegende metalen kist is er daar eentje van.”

“En? Wanneer vertrekken we?” vroeg Giselle.

“Overmorgen, via Miami en Rome. Neem maar wat te punniken mee want het gaat eenentwintig uur duren voor we er zijn.”

“Ok. No worries Noon,” reageerde ze relaxed.

Twee dagen en een houten kont later...

“Benvenuti a Bari!” meldde de piloot. Ze waren geland. De sfeer op het vliegveld deed al direct Italiaans aan, rommelig en chaotisch. Nonius had vóór het opstijgen nog een digitale fotocamera gekocht op de luchthaven,

voor de schijn van het toerist zijn. In het vliegtuig had hij het apparaat uitgebreid getest. Inmiddels stond het halfvol met close-ups van slapende mensen, waarvan het kwijl uit hun mond op en neer bungelde als een bungeejumper. Bij Nonius stond het water ook in de mond, van de honger. Hij keek rond in de aankomsthal van de luchthaven, zag wat hij zocht, pakte Gisselles hand en liep eropaf.

“Doe mij maar een pizza Calzone. Zo'n dubbelgeklapte, niet zo'n gewone.”

“En voor mij een Margarita alstublieft,” voegde Giselle eraan toe. Ze had geen flauw idee wat ze bestelde, maar de naam van de pizza klonk aardig. Ze had ooit eens een Margarita ontmoet. Waar die vandaan kwam wist ze niet, maar ze was altijd sympathiek en vriendelijk geweest en blijkbaar had ze haar eigen pizzarecept weten te maken.

Tijdens het eten van de pizza liet Nonius zijn nieuwe omgeving rustig op zich inwerken en genoot van de kunsten in de aankomsthal. Op het plein voor hen speelden zich verschillende toneelstukjes af, waarvan alleen de acteurs wisten dat het acteerwerk was. De nietsvermoedende toeristen hapten in allerlei trucs. Van het laten maken van een foto, het vragen van een kleine aalmoes of het geven van een klein compliment met bijbehorende korte aanraking. Deze Italianen waren meesters in de kunst van verleiding. En misleiding. Zodra ze zagen dat de toerist afgeleid was van zijn of haar eigendommen, sloegen zij hun slag. De kleine aanraking van de elleboog, in combinatie met een diepe blik in de ogen van de vrouw, zorgde voor de afleiding. De vrouw wist even meer niet waar ze was, anders dan in de zevende hemel, en pas later zou ze erachter komen dat ze die gouden Rolex, Armani, Cartier of Hublot niet meer om haar ranke pols had.

Nonius had de patronen gezien, er was sprake van twee groepen, die allebei een deel van het plein voor hun rekening namen. De ene de linker en de andere de rechterkant, simpel eigenlijk. De Italianen waren gladde alen en hun vlugge vingers bereikten met gemak dezelfde snelheid als die van een professionele illusionist.

Hij had voldoende gezien. En gegeten. Tijd om door te gaan. Hij keek naar rechts en zag Giselle een fotobericht versturen: de foto van haar pizza met daaronder de tekst 'Lekker die pizza van jou!' en een smiley met zo'n tongetje, gericht aan haar vriendin Margarita.

Nonius en Giselle hadden drie koffers bij, waarvan twee van Giselle. Die had haar volledige collectie naaldhakken boven water getoverd. Ze had ze al die tijd op de Kaaimaneilanden niet nodig gehad. Daar was ze achter gekomen nadat ze in de eerste weken meerdere malen haar enkels had verzwikt. Eigenwijs of naïef als ze was, had ze toch geprobeerd met haar hakken door

het mulle strandzand te lopen. Enkele maanden en enkelbraces later was ze toch gezwicht voor een set slippers.

De andere twee koffers bevatten een hoop kleren en vakantiegeld. Hij had de trip naar Bari ingestoken als ware het een vakantie en tot nog toe verliep dat goed. Met de drie koffers hadden ze ruim voldoende bij om het de eerste maanden in Bari uit te houden. Hij keek buiten de aankomsthal om zich heen en in tegenstelling tot wat hij had verwacht, een groot aantal louche taxichauffeurs, zag hij niemand die hen naar hun appartement kon brengen.

“Buongiorno! Waar gaat de reis naartoe?” riep iemand plotseling achter hen. Het was een kleine Italiaanse jongen met het postuur van een turner. Het deed Nonius denken aan Yuri van Gelder.*

De jongen was niet breed op de heupen, maar zijn romp had de vorm van een driehoek waaraan je duidelijk kon zien dat ie veel kracht had. Zijn bovenlip werd gesierd door zo'n vies klein vlassnorretje.

“Naar de kust. Kun jij ons brengen?” vroeg Nonius.

“Natuurlijk! Hoort deze mooie jongedame ook bij jou?” en terwijl hij het zei draaide hij zijn hoofd naar Giselle en keek haar liefdevol aan.

“Si, we zijn samen. Komen een tijdje uitrusten hier. Waar staat je auto?” antwoordde Nonius.

“Loop maar mee. U ook schoonheid,” waarna hij een van de twee koffers van Giselle overnam en ze hem volgden.

“Bella...bella...bella,” hoorden ze hem mompelen. “Vast iets Italiaans voor dat het warm is vandaag ofzo,” dacht Nonius.

In tegenstelling tot het interieur van de aankomsthal, leek de buitenzijde als van dertig jaar geleden. Het stalen afdak boven hen hing aan nog slechts twee van de vier ophangpunten en zat vol met roestplekken. De stoep waar ze overheen liepen miste her en der een tegel en het asfalt zat vol met gaten. Die zo te zien ook als prullenbak dienstdeden.

Aan de overkant van de weg stonden verschillende auto's te wachten op passagiers. Ze liepen erlangs, om vervolgens een parkeerterrein op te lopen. Nonius had eens ergens gelezen dat verschillende beroemde automerken een Italiaanse oorsprong hadden. Ferrari, Lamborghini, Maserati, Pagani schoten allemaal door zijn brein. Wat hij op deze parkeerplaats zag matchte echter geenszins met die denkbeelden. Links, rechts en voor hem stonden auto's opgesteld, maar geen van hen zou ook maar in de buurt komen van de snelheden die die bekende automerken haalden. Links een Fiat met een fikse

* Voormalig 'Lord of the Rings', turner van beroep. Liet zichzelf tot grote hoogte stijgen tijdens meerdere toernooien. Heeft armen dikker dan de bovenbenen van een gemiddelde Nederlander. Werd helaas nooit Olympisch kampioen.

roestplek direct onder de bumper. “Lekker is dat,” dacht Nonius, “bij een aanrijding heb je ook direct roest en tetanus in je bloed.” Rechts stond een oude Lancia, uit grootmoeders tijd. Nu wist Nonius niet precies of dat zijn grootmoeder ook auto had kunnen rijden, maar vermoedelijk ging ze sneller in haar rolstoel dan de bestuurder van dit wrak op vier wielen. Vóór hem stond een auto met open dak, een cabrio. Het open dak had er niet altijd gezeten zo te zien. De kozijnen van deze cabrio waren doorgeslepen en het stalen dak van de eens gesloten auto was er afgenomen. Of deze persoon had onder een vrachtwagen door proberen te rijden waarbij hijzelf en het chassis er wél onderdoor pasten, maar het dak niet. Achter Nonius stonden ook nog dergelijke auto’s, maar die was hij inmiddels vergeten. Zijn kortetermijngeheugen had hem op dit moment gelukkig in de steek gelaten.

“Die is het!” riep de jongen, wijzend op een bruine auto. “Let niet op de buitenkant,” zei hij, wat Nonius vervolgens natuurlijk wél deed. De auto was bruin, maar niet van de lak. Het was een roestbak.

Toen ze dichterbij de auto kwamen begreep Nonius wat de jongen bedoelde met niet op de buitenkant letten. Het interieur van de auto was voorzien van luxe leren stoelen en aan het dashboard was een racestuur gemonteerd. De jongen had Nonius zijn verbaasde blik gezien en moest lachen. Hij wist dat hij nog meer kon gaan lachen tijdens de komende rit.

Rustig reden ze aan richting het centrum van Bari, de rit ging ongeveer dertig minuten duren. “Wel met het tempo van deze roestbak,” mompelde Nonius. Blijkbaar te hard, want op de oprit naar de autosnelweg gaf de jongen een spui gas waar je helemaal akelig van werd!

“Let niet op de buitenkant,” zei de jongen nog een keer en gaf via de binnenspiegel een knipoog aan Giselle. Die zat er rustig bij, was wel wat gewend met haar temperamentvolle Venezolaanse achtergrond. De rit duurde in totaal veertien minuten in plaats van dertig.

“Snelle tijd, lekker gereden!” zei Nonius tegen de jongen.

“Grazie, dankjewel.”

“Hoe heb je dat gedaan met deze auto?” vroeg hij. De jongen liep naar de motorkap en opende die. Eronder lag een glanzend zescilinder motorblok. De jongen vertelde er nog het een en ander over, waarvan Nonius maar de helft begreep. Het enige dat hij begreep was dat je met dit motorblok een mooie rondetijd kon neerzetten op een racecircuit.

“Mooi blok hoor, nu begrijp ik je wel,” lachte Nonius hem toe.

“Haha, dankje. Was een ideetje van mijn vader.”

“Wat krijg je van ons?” vroeg Nonius hem.

“Niets. Ik ben geen taxichauffeur. Stond te wachten op mijn zus, maar die was vertraagd met een uur. Ik had niks te doen en kon op deze manier de motor alvast opwarmen.”

“Aha, ok. Laat me je dan toch voor de brandstof betalen,” waarna Nonius hem twintig euro in de hand drukte.

“Wow! Dankje, grazie mille! Mijn naam is Riciardo, aangenaam.”

“Alstjeblijft, prego. Mijn naam is Nonius en dit is Giselle.”

“Aangenaam bellezza...schoonheid,” en hij kuste haar hand. “Veel plezier in Bari. Wie weet zien we elkaar nog eens, ik zit vaak in de buurt van het plein. Arrivederci, tot ziens!”

“Ciao Riciardo!” nam Nonius afscheid van hun eerste Italiaanse contact.

“Snelle jongen...” zei Giselle, doelend op zowel zijn rijsnelheid als zijn tempo met versierpogingen.

“Haha! Absoluut. En hij zal vast niet de enige zijn in dit land.”

Ze stonden midden op een rustige straat, omgeven door witte huizen. Voor hen lag een appartementencomplex. Van buitenaf schatte Nonius het aantal kamers op vijf. Maar na de autorit van zojuist was hij op zijn hoede wat betreft inschatten op basis van de buitenkant. Het complex lag direct aan de rotsige kustlijn van Bari, net buiten het toeristisch centrum. In plaats van een achtertuin was er een klein balkonnetje. Direct daarachter begon de klif, een afgrond van ongeveer twaalf meter. Tot Nonius' verbazing lagen er onderaan de afgrond geen puntige rotsen. Wel een klein wit strand, waar je naartoe kon via trappen aan weerszijden van de afgrond. Die afgrond had de vorm van een halve cirkel, een soort kom waar het water in en uit stroomde. Zo te zien lag het appartement midden in deze kom en had je vanaf hier een goed uitzicht over wat er zich beneden afspeelde.

“Buongiorno! Benvenuti a Bari!” Het was de verhuurster die enthousiast naar buiten kwam gelopen en hen amicaal verwelkomde in haar appartement.

III

“Bene?” vroeg de verhuurster.

“Wat is er met m'n benen?!” antwoordde Nonius verward en keek neer op zijn benen. Niets aan de hand als je het hem vroeg. De verhuurster begon te glimlachen, dit was de zoveelste toerist die nog vaak in de luren gelegd ging worden in haar Italië.

“No no no! Niet die benen. Ik bedoelde bene, da's Italiaans, voor 'goed'. Of dat de wijn je bevalt,” verduidelijkte ze.

Nu begreep Nonius er meer van en keek hij in zijn glas. Een groot glas, waarin je zomaar een appel kon laten verdwijnen. Momenteel zat er geen appel in, wel druiven. Het vloeibare restant daarvan althans. De verhuurster had beiden een glas wijn ingeschonken. Ze had er ook haar naam bij verteld, maar die was hij alweer vergeten.

De verhuurster had besloten niet langer op het antwoord van Nonius te wachten, blijkbaar was de jonge man niet heel snel van begrip.

“Bari is een mooie stad, jullie zullen het gaan zien. Het is de hoofdstad van deze regio, Puglia, een van de beste wijnregio's van Italië. Onze grootste wijnconcurrent is Sicilië, dat niet alleen berucht en beroemd is vanwege haar maffia-activiteiten. Het eiland heeft samen met Puglia en Veneto, in Noord-Italië, de hoogste wijnproductie per jaar. En de lekkerste!” legde de verhuurster uit terwijl haar gasten tot rust kwamen en van de wijn sipten. Hoewel, die jongeman die voor haar zat, dronk het alsof het water was. In no time was het bolle glas weer leeg.

“Waar kunnen we een auto huren?” vroeg de jongeman haar.

“Dat wordt lastig. De meeste autoverhuurbedrijven zijn momenteel gesloten, het is vakantie,” vertelde ze Nonius.

“Huh! Vakantie? Maar dat is toch juist dé tijd voor die bedrijven om hun geld te verdienen?”

“Nou...niet helemaal. Het gaat die bedrijven niet om het geld dat ze met de autoverhuur verdienen...”

“Aha...” mompelde Nonius begrijpend, “ik denk dat ik het begrijp...”

“Maar ik heb nog wel een andere oplossing voor jullie,” bood ze aan.

“Ok, graag,” antwoordde Nonius, terwijl hij Giselle aankeek en ze vervolgens beiden opstonden om achter de verhuurster aan te lopen. Die liep naar een garage. Het was er donker, als in een wijnkelder. Nonius liep haar achterna naar binnen, Giselle ook. Na een kleine drie meter, of misschien vier, begon

Giselle te gillen. Ze was omvergeduwd door iets of iemand en lag op de grond. Nonius schrok. Heel even. Niet te lang uiteraard, want dat zou niet bij zijn stoere imago passen. Hij liep naar Giselle toe, goed oplettend op wat er kon komen. Op datzelfde moment zwaaide de houten garagedeur open en kwam er meer licht in de donkere ruimte. Nonius kon het nu goed zien. Boven haar voeten hing de dader, voor zover die er schuld aan kon hebben. Een grote kop zat erop en het lichaam bungelde nog wat heen en weer. Op de grond lag een lege fles wijn en een grote plas bloed, van het uitlekken waarschijnlijk. Het enorme lichaam van het pas geslachte varken tolde zacht boven het lichaam van Giselle, die nu ook zag wat Nonius zag.

Giselle was niet meer zo opgefokt als een paar tellen geleden, maar haar blik kon nog steeds doden.

“Maak je niet dik Giselle, iemand anders is je al voor geweest” daarmee doelend op het dikke speenvarken.

Giselle keek hem licht geïrriteerd aan, ze was toch zeker wel geschrokken van haar onschuldige aanvaller. Gelukkig zag ze er ook de humor van in en begon te lachen.

“Oh sorry...daar had ik je even voor moeten waarschuwen denk ik,” zei de verhuurster. Ze was al verder gelopen en had het gegil van Giselle gemist. Inmiddels had ze door dat haar gasten niet meer achter haar liepen en was ze teruggelopen. Het tafereel zag er grappig uit. Vooral ook omdat een van de naaldhakken van Giselle nog in het varken stak en ze pas op kon staan nadat ze die uit de pens had verwijderd.

“Hij doet niks,” zei de verhuurster, met een knipoog naar Nonius. Giselle vond het als een tang op een varken slaan, maar kon de humor er wel van inzien. Na het verwijderen van de naaldhak krulde ze omhoog op haar benen.

“Kom, laten we verder gaan,” zei ze, “we zijn er bijna”. Nog twee deuren en een gang door in deze blijkbaar immense garage, kwamen ze bij een grote kamer. Er stond een oude grasmaaier en een Piaggio Ciao. Gezien de rotsige ondergrond rondom dit huis was het Nonius een raadsel waar dat de grasmaaier voor gebruikt moest worden. De Piaggio Ciao stond ernaast en zag er een stuk afgeleefder uit.

“Deze kunnen jullie wel gebruiken tijdens jullie verblijf,” bood de verhuurster aan. “Het vraagt alleen een stevige poetsbeurt en het nakijken van de bougie”.

Nonius had de andere kant op staan kijken, naar wat er nog meer in deze kamer stond en hoopte dat de verhuurster niet op de grasmaaier doelde. Ze stond gelukkig bij de Piaggio.

“Ok, da’s goed, dankjewel,” antwoordde Nonius.

“Kom Giselle, laten we dit varkentje eens wassen!” riep hij naar haar met een brede grijns op zijn gezicht. Giselle keek hem furieus aan, haar ogen waren prachtig, vol met dat heerlijke temperament!

De verhuurster werd gebeld. Ze nam de telefoon op, verliet de garage en deed bij het naar buiten gaan nog even het licht aan. De garage bleek nog groter dan gedacht.

“Handig ook van haar om nu pas het licht aan te doen, zal wel een cultuurverschilletje zijn,” mijmerde Nonius.

“Niets om je druk over te maken,” zei de verhuurster door de telefoon, “gewoon twee toeristen. Een leuk koppel samen. Die jongen is wel handig, in tegenstelling tot die vrouw. Die zet haar hakken al snel in het zand. Of nou ja, zeg maar in het varken haha!”

“Ok. Valt er nog wat op te halen aan extra inkomsten?” vroeg de beller.

“Niet dat ik weet, afgezien van een koffer vol schoenen en slippers.”

“Hmm, jammer. Daar hebben we niet veel aan met de winter op komst.”

“Winter?!” vroeg de verhuurster verbaasd.

“Ja, nou ja, niet echt winter, maar met een temperatuur lager dan twintig graden gaat natuurlijk geen enkele Barinees op slippers rondlopen. Da's slecht voor de doorbloeding van je kleine teen.”

“Wat jij wil,” zei ze, terwijl ze de lucht aanvoelde en stiekem toch haar met wol ingelegde gympen begon te zoeken.

“Zo hoor ik het graag,” antwoordde de beller. Die een voorkeur had voor zo min mogelijk tegenspraak. Hoewel hij niet helemaal gerust was op het feit of een inwoner van Bari een Barinees genoemd werd of niet. Het klonk in elk geval goed, beter dan Barinaar of Bariaan, wat meer weg had van een vervallen kroeg of onge ziekte. Dus hield hij het op Barinees.

De beller informeerde bij de verhuurster naar de gesteldheid van haar gasten, in financiële zin. Hij was onderdeel van een groter geheel. In zijn eentje opereren lukte hem ook niet. Hij had het wel eens geprobeerd toen hij nog studeerde. Zijn enige patiënt was een bijna dood konijn. Helaas voor hem, en ook voor het konijn, was dat geen succes. Het dier had hem vlak voor het einde nog verbeteren aangekeken, aanstarend met een blik van “waar ben jij mee bezig lullo?!” Het was al te laat, het konijn was het haasje geworden.

Na deze flop(eratie) besloot de student biologie, in lijn met zijn gebrek aan doorzettingsvermogen, om te stoppen. Hij koos een andere studie, die van het buitenschoolse leven en belandde in de haven van Bari, waar hij zich bezighield met muizen uit voorraadkamers verjagen. Deze carrièreswitch pakte goed uit, zijn proactieve houding was niet voor de poes.

Met het feit dat men in Bari nu ook weer kaas kon importeren scoorde hij punten bij de controlerende instantie van de haven. Deze instantie was niet officieel geregistreerd als bedrijf of aangesloten bij een kamer van enige koophandel. Het was een geïmproviseerde organisatie die zich in de afgelopen jaren vakkundig tussen de mazen van de vele visnetten door had gewurmd. Ze noemden zich de schippers van de Sacra Corona Unita. Echte schippers waren het niet, want de meesten hadden koudwatervrees. Desalniettemin beheersten ze alles wat er in en uit de haven van Bari ging. De haven sloot direct aan op de Adriatische zee, aan de oostkust van Italië, wat de belangrijkste aan- en afvoeroute voor hun organisatie was.

Zijn sollicitatie bij de Sacra Corona Unita, of SCU zoals men gemakshalve zei, was een bijzondere geweest. Geen slap praatje, maar vragen recht op de man af. En niet alleen vragen, want bij een verkeerd antwoord kon hij ook een rechtse directe krijgen als feedback. Toevallig zag hij dat bij een voorganger, die niet door de sollicitatie heen was gekomen. De beller had zich daarna gedeisd gehouden, zijn nog rechte neus was hem te veel waard. Zijn neus bleef hem bespaard, maar hij kreeg de regels wel stevig op het hart gedrukt. De scheepsbeul drukte met plezier schoenmaatje achtenveertig op zijn borstkas. Het had hem niet verbaasd als deze kolos in een vorig leven op een Romeins gallei had gewerkt, om slaven aan te sporen en af te beulen als hij zag dat ze niet meer zweetten dan een halve liter per uur.

Maar hij was geslaagd voor de test. Een contract hoefde hij echter niet te tekenen en ook over salaris werd niet gesproken. “Komt goed, maak je geen zorgen,” hadden ze hem verteld. Goedgelovig, en bang als hij nog steeds was voor een kromme neus, had hij dat maar geloofd. Tot op heden hadden ze gelijk, het was altijd goed gekomen en er waren geen zorgen. En in de maanden dat er niet voldoende geld was, kreeg hij uitbetaald in kazen. Die waren er weer volop na zijn succesvolle actie om de muizen uit de haven te bannen. Overigens moest hij die kazen sindsdien wel met links uit het vuistje eten. Aan zijn rechterhand had hij een ontsteking aan de wijsvinger, waar de schippers met een hete naald een aantal punten in hadden gedrukt als wijze van contractondertekening. Eens in de zoveel tijd, vooral bij lage temperaturen, begon de ontsteking te jeuken.

Hij had de telefoon neergelegd, krabde aan het jeuken puntje van zijn wijsvinger en liep naar buiten. Voor hem lag de haven, kalm en rustig zoals het hoorde tijdens de dagelijkse siësta. Tussen twee en vier uur 's middags was er weinig te beleven. Over de hele haven lagen arbeiders en schippers, verspreid over bankjes, kratten en sommigen zelfs balancerend op

uitgeworpen trossen. De beller ging ook een uiltje te knappen, van zijn siësta was nog maar de helft over.

“Giselle, hij start!” Nonius was als een kind zo blij. Hij had onderdelen van de grasmaaier gebruikt voor de ontbrekende koppelstukken van de Piaggio Ciao. Het merendeel was op geluk goed gegaan. Hij had vroeger wel een jongen gekend wiens vader fietsenmaker was en ook brommers kon repareren. Die jongen had veel van zijn vader geleerd, maar Nonius had daar weinig aan, want zelf wist hij er nauwelijks iets vanaf. “Ach, beter een fietsenmaker dan een pizzakoerier,” mompelde hij. Althans, dat was de Nederlandse opvatting. Het ging dan meer om de arbeidsvoorwaarden en het feit dat een pizzakoerier nog steeds afhankelijk was van een fietsenmaker in geval van stukken of panne. Waardoor de fietsenmaker dus een machtiger persoon was dan de koerier. De koerier op zijn beurt had daar maling aan, hij had tenminste altijd vers eten. Er zo over nadenkend zou in Italië de koerier juist weer machtiger zijn. Italianen hechtten niet veel waarde aan het kunnen repareren van een brommer. Het maken van een goede pizza en het op tijd en warm opdienen daarvan was vele malen belangrijker.

Giselle had even geen aandacht voor het gemompel van Nonius. Ze had op dit moment haar handen vol aan het ontvetten van haar naaldhak die ze zojuist uit de pens van het varken had verwijderd. “Dat varken heeft me een goeie hak gezet,” dacht ze bij zichzelf. Ze begon ook al te mompelen, blijkbaar werkte dat aanstekelijk. “Binnen nu en tien minuten zal Nonius wel voorstellen om een ritje te gaan maken,” vervolgde ze haar gemompel.

De Piaggio haalde een krappe zestig kilometer per uur, bergafwaarts. Nonius begon last te krijgen van zijn ribbenkast, die werd steeds strakker omklemd. Giselle hield hem stevig vast, ietwat bang om van de afgeleefde brommer te vallen en er na een glijpartij op het asfalt zelf ook afgeleefd uit te zien.

Ze reden nog steeds in lichte helling bergafwaarts. Nonius was benieuwd of de Piaggio hen straks ook bergopwaarts kon brengen, maar dat was van later zorg. Voor hen lag de haven van Bari, rechts daarvan het centrumplein. Ze kozen voor het centrum. In Nonius zijn ooghoeken zaten drie kleine fruitvliegjes. Hij had daardoor niet gezien hoe een man in de haven zijn telefoon pakte en met een ontstoken rechterwijsvinger een nummer intoetste. Overigens had hij dat zonder die fruitvliegjes ook niet gezien. Nonius had namelijk geen haviksogen en de man bevond zich op meer dan driehonderdvijftig meter van hem vandaan. De beller had hem wel gezien. Of in elk geval gehoord! Die brommende grasmaaier had de havensiësta luidruchtig verstoord, met als gevolg een hoop boze blikken vanaf de kratten